

[Poul Dalsager.]

indeholder overslag og budgetter, som dog er behæftet med så stor usikkerhed — hvad man da også selv gør opmærksom på — at det for mig at se ville være yderst betænkeligt, om man i tiltro til disse budgetter og overslag skred til rekonstruktion af overformynderiet efter de retningslinjer, som man her har afstukket. I begge tilfælde har den højtærede justitsminister i bemærkningerne til lovforslaget anslået, at de ved rekonstruktionen anslåede udgifter, der af udvalget er sat til ca. 20 mill. kr., i mellemtiden vil være steget til omkring 40 mill. kr.

Et andet mindretal foreslår, at overformynderiet helt afskaffes, og at forvaltningen af umyndiges midler henvises til forvaltning hos private forvaltningsinstitutter. Jeg må indrømme, at denne løsning i starten havde ikke ringe sympati hos mig, men jeg må også indrømme, at jeg efter at have gennemgået det stof, som vi har fået tilsendt, er kommet til et noget andet resultat. Det decimerede overformynderi, som nu foreslås, vil nok i fremtiden koste samfundet noget — efter beregningerne i lovforslaget godt en million kroner det første år; det vil sige kapitaliseret vel omkring 20 mill. kr. — men jeg kan dog bedre affinde mig med denne løsning, hvorefter man erkender, at staten har en forpligtelse over for de umyndige, hvilket giver sig udslag i, at man fra statens side betaler et tilskud til forvaltning og sikring af umyndiges midler, som man — og det synes jeg er rigtigt — igennem årene har gjort så meget for at sikre.

Justitsministerens forslag er dog ikke helt i overensstemmelse med udvalgsflertallets, idet han foreslår, at overformynderiet afskaffes som en selvstændig institution med de usikkerhedsmomenter, en sådan også i fremtiden ville være behæftet med. Det kommer til udtryk i betænkningen, at skulle man i dag opbygge en forvaltning af umyndiges midler, ville man formentlig ikke — eller sikkert ikke — skride til oprettelse af et overformynderi, idet man fastslår, at der ikke ville være sikkerhedsmæssige problemer forbundet med at lade de private institutter også overtage forvaltningen af de umyndiges midler. På den anden side ville samfundet ikke kunne frigøre sig for et ansvar med hensyn til at føre et vist tilsyn med umyndiges ejendom, hvorfor en total afskaffelse

af overformynderiet ikke ville være ensbetydende med, at alle udgifter på det område ville falde bort. Man måtte formentlig overlade dette tilsyn til skifteretsdommeren og overøvrigheden og flere andre, som af den grund ville få udvidet deres arbejdsområde, og der skulle måske ansættes mere personale.

Jeg er enig med ministeren i, at de båndlagte midler ikke længere bør forvaltes af overformynderiet. Det mindretal, der gør sig til talsmand for at bevare også disse midler i overformynderiet, gør det med nogle begrundelser, som jeg ikke kan acceptere. Man anfører, at den konkurrence, overformynderiet kunne påføre de private institutter, kan tænkes at være af betydning dels for den service, der ydes kontohaverne, og dels for de gebyrer, der betales for kapitalforvaltning.

Nu er det jo helt oplagt, at overformynderiet kun har været konkurrent til de private pengeinstitutter i perioden under og umiddelbart efter den sidste verdenskrig, da det betalte større indlånsrente, end disse gjorde. Det var jo netop i den periode, hvor overformynderiets økonomi led sit afgørende knæk, så denne konkurrence førte man jo ærlig talt ikke med noget særlig stort held. Siden har renterne i overformynderiet været mindre end det, der betales i private institutter, og det fremgår af betænkningen, at grunden til, at overformynderiets forvaltningsgebyrer ikke er hævet, er, at man ved en forespørgsel til de private institutter har fået oplyst, at de ikke overvejede forhøjelse af disse gebyrer, og derfor affandt man sig fra overformynderiets side med at bevare de gebyrer, man på det tidspunkt havde.

Den største betænkelighed ved at bevare det nuværende overformynderi med uændret arbejdsområde har jeg dog på grund af den kendsgerning, at administrationen af umyndiges midler og båndlagte midler, som jeg tidligere har sagt, under ét er en økonomisk belastning for de umyndige, som vi jo først og fremmest har en forpligtelse til at beskytte. Disse umyndige får i overformynderiet en rente, der svarer til $\frac{2}{3}$ af, hvad de kunne opnå, hvis deres midler var anbragt i private institutter. Jeg synes, det er helt rimeligt, at staten må betale for at få dette forhold rettet. Den århundredgamle